

Sven Nordqvist

Findusas išsikrausto

UDK 821.113.6-93
No-58

Versta iš:
Sven Nordqvist
FINDUS FLYTTAR UT
Opal, Bromma, 2012

Knygos vertimą remia Švedijos meno taryba (The Swedish Arts Council)

ISBN 978-609-441-115-1

© Tekstas ir iliustracijos, Sven Nordqvist, 2012
Pirmą kartą išleido *Bokförlaget Opal AB*, Švedija
© Vertimas į lietuvių kalbą, Raimonda Jonkutė, 2013
© Leidykla „Nieko rimto“, 2013

Sven Nordqvist

Findusas išsikrausto

Iš švedų kalbos vertė Raimonda Jonkutė

Iliustracijos autoriaus

Vilnius
2013

Virš žalumoj skendinčios Petsono sodybos spindėjo rytmečio saulė. Medžiuose suokė čiulbėjo paukščiai. Kamanės, irgi jau nubudusios, dūzgė obelų žieduose, o vištidėje tyliai kudakavo vištos.

Tačiau buvo girdėti ir kitokių, kaime mažiau įprastų garsų.

Dunkst girgžt, dunkst girgžt, dunkst girgžt. Triukšmas sklido iš Petsono namų.

Žmonės kaip žmonės ketvirtą ryto paprastai miega. Bet Petsono miegamajame triukšmavo ne žmonės. Žinoma, tai buvo Findusas.

Petsonas neseniai pastatė katinui atskirą lovą. Tikrą mažą lovelą su tampriomis spyruoklėmis. Šokinėti joje Findusui – tikras malonumas.

Vos pabudęs jis ir pasileido – dunkst girgžt, dunkst girgžt, dunkst girgžt.

Pažadintas Petsonas apsivertė ant kito šono ir pamėgino slėptis po pagalve.

– Iškvaišti galima nuo tokio triukšmo! – subarė sėsdamasis. – FINDUSAI! Gal gali tyliau, jei jau taip nenustygsti vietoj?! Ar pamiršai, ką vakar žadėjai?

Findusas liovėsi šokinėti.

– Kad netupėsiu ant kamino? – spėjo susimąstęs.

– Ne, šįkart aš ne apie tai, – papurtė galvą Petsonas. – Pagalvok, ką žadėjai vakar ir užvakar, ir užužvakar.

– Kad... neerzinsiu vištų?

– Ne!

– Kaaad neeeeeee... – striksėdamas Findusas stengėsi prisiminti savo pažadus.

– Tu sakei, kad daugiau nešokinėsi lovoje ketvirtą ryto!

– Ką, jau ketvirta ryto? – apstulbo Findusas. – O aš maniau, kad dar tik pusė penkių.

– Koks skirtumas, – suniurnėjo Petsonas. – Vis tiek per anksti dūkti. Net mane prikėlei. Ir taip kiekvieną mielą rytą nuo tada, kai pastačiau tau tą lovą. Arba tu nustos šokinėti, arba... teks lovą kur nors iškraustyti.

– Arba nustoti šokinėti... arba išsikraustyti? – pakreipė galvą Findusas.

– Arba taip, arba taip, – linktelėjo Petsonas.

Findusas valandėlę pasvarstė ir nutarė:

– Aš išsikraustau.

Dėdulė išpūtė akis.

– Išsikraustai? – nepatikėjo. – Negi rimtai imsi ir išsikraustysi iš namų?

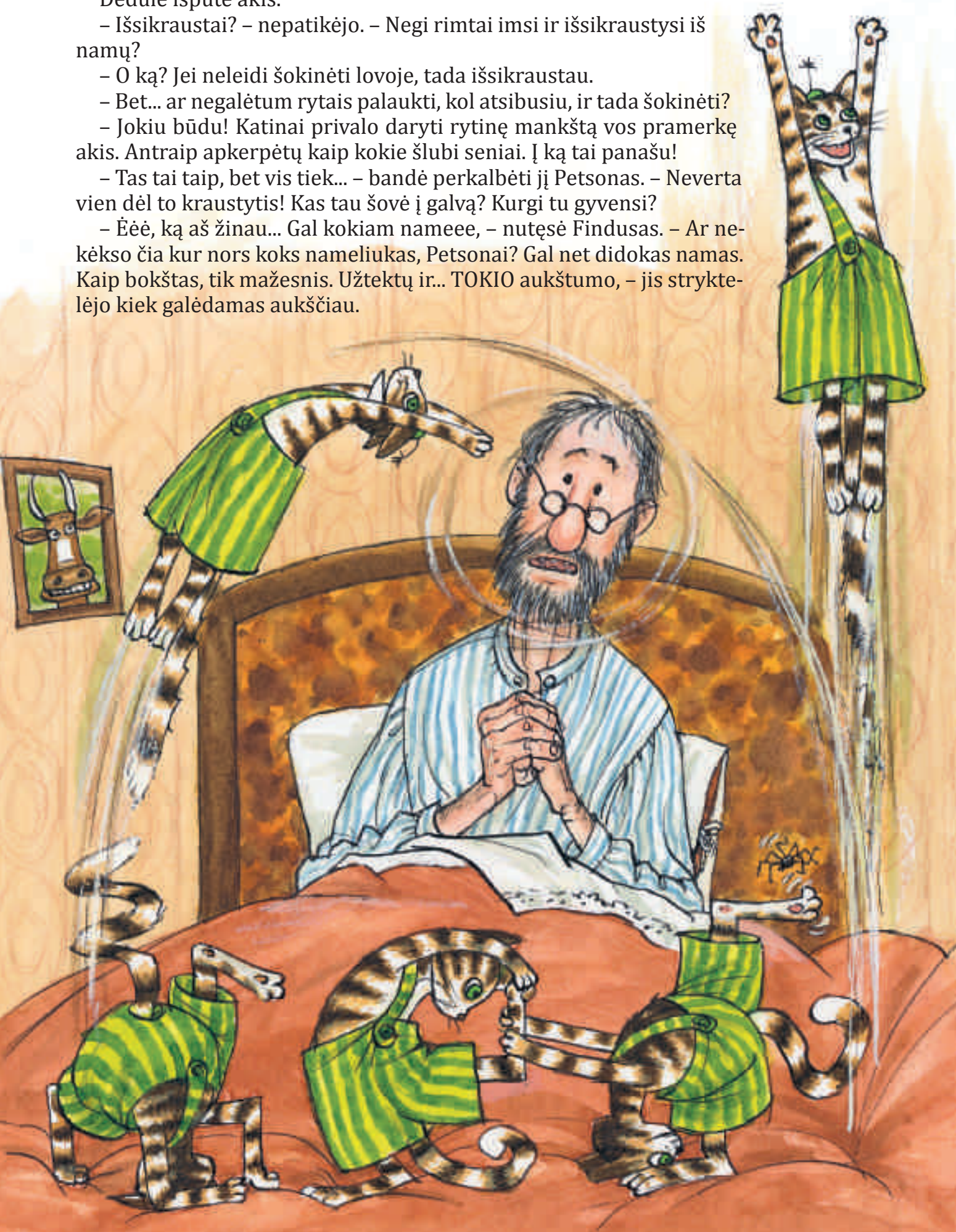
– O ką? Jei neleidi šokinėti lovoje, tada išsikraustau.

– Bet... ar negalėtum rytais palaukti, kol atsibusių, ir tada šokinėti?

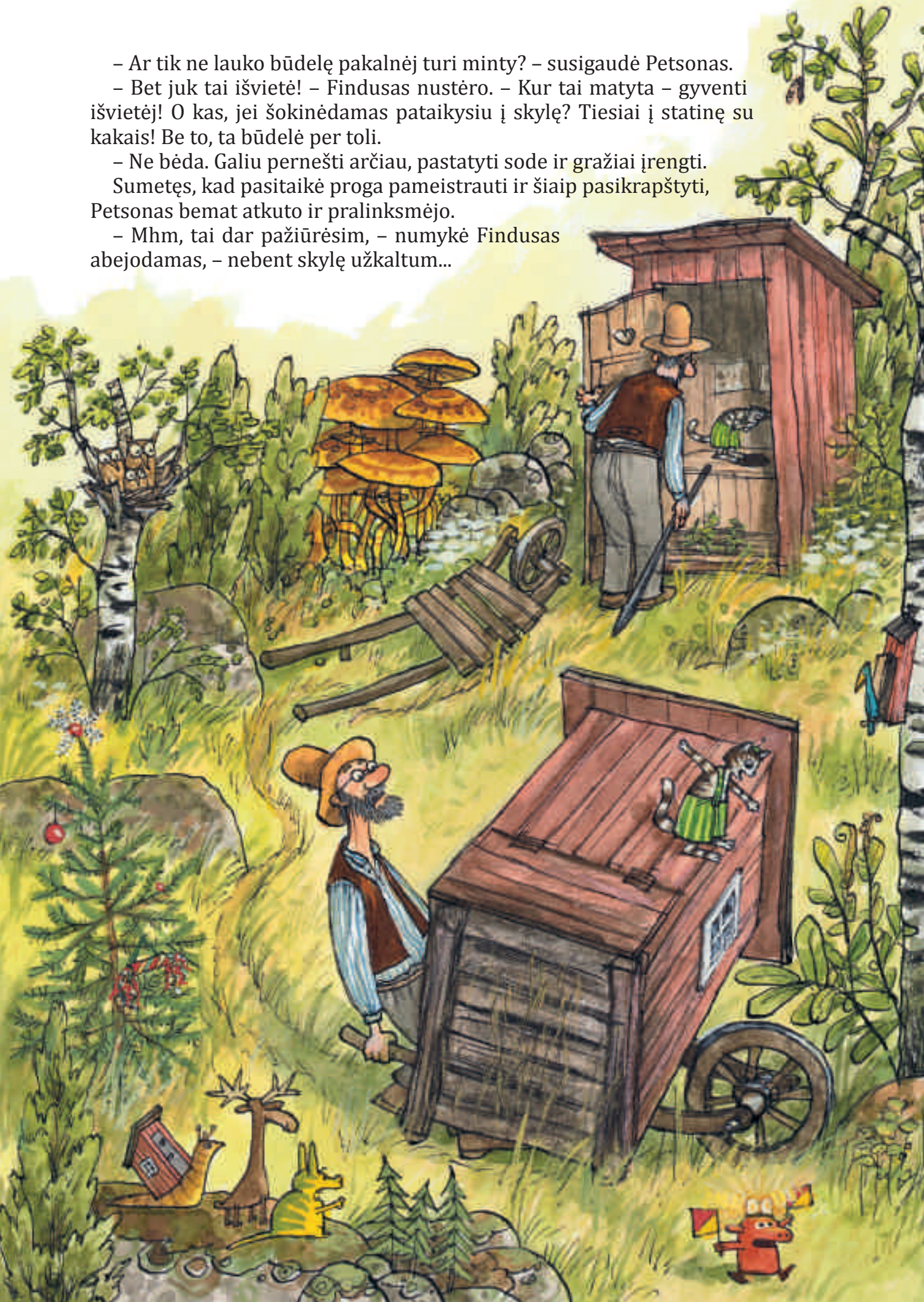
– Jokių būdų! Katinai privalo daryti rytinę mankštą vos pramerkę akis. Antraip apkerpėtų kaip kokie šlubi seniai. Į ką tai panašu!

– Tas tai taip, bet vis tiek... – bandė perkalbėti jį Petsonas. – Neverta vien dėl to kraustytis! Kas tau šovė į galvą? Kurgi tu gyvensi?

– Èèè, ką aš žinau... Gal kokiam nameee, – nutęsė Findusas. – Ar nekėso čia kur nors koks nameliukas, Petsonai? Gal net didokas namas. Kaip bokštas, tik mažesnis. Užtektų ir... TOKIO aukštumo, – jis stryktelėjo kiek galėdamas aukščiau.

– Ar tik ne lauko būdelę pakalnėj turi minty? – susigaudė Petsonas.
– Bet juk tai išvietė! – Findusas nustėro. – Kur tai matyta – gyventi išvietėj! O kas, jei šokinėdamas pataikysiu į skylę? Tiesiai į statinę su kakais! Be to, ta būdelė per toli.
– Ne bėda. Galiu pernešti arčiau, pastatyti sode ir gražiai įrengti.
Sumetęs, kad pasitaikė proga pameistraiuti ir šiaip pasikrapštyti, Petsonas bemat atkuto ir pralinksmedėjo.
– Mhm, tai dar pažiūrėsim, – numykė Findusas abejodamas, – nebent skylę užkaltum...

Po pusryčių Petsonas pargabeno būdelę iš pakalnės. Užritino ant karučių – ne tokia ir sunki besanti – ir parvežęs į sodą pastatė paunksmėje. Paskui išplėšė senas lentas, ši bei tą pataisė, kai kur pasidarbavo pjūklų ir plaktuku, ir popiet namelis buvo baigtas.

Kai jiedu septintą valandą prabudo, iš pradžių nė vienas nė žodžiu neužsiminė nei apie Finduso nameliuką, nei apie šokinėjimą lovoje.

Tik per pusryčius dėdulė tarstelėjo:

- Gal parsinešam atgal tavo lovą?
- Gal ir parsinešam, – sutiko Findusas.
- Jei taip, turėsi nuo šiol pataluose prisišokinėti per dieną, – pareiškė Petsonas.
- Gerai, nuo penktos valandos.
- Nuo penktos per anksti. Kai atsibusiu, tada.
- Nuo šeštos?
- Ne. Nuo septintos, – nukirto Petsonas. – Ne anksčiau.
- Gerai. Nuo septintos. O kada ta septinta? – paklausė Findusas.
- Negi tu nepažįsti laikrodžio? – atsitokėjo dėdulė Petsonas. – Koks tu katinas, jei valandų nepažįsti? Ką gi, tada teks išmokyti tave...

Taip Findusas išmoko pažinti laikrodį, bet tai jau kita istorija.

Nordqvist, Sven

No-58 Findusas išsikrausto / Nordqvist, Sven; iš švedų kalbos vertė Raimonda Jonkutė. – Vilnius: Nieko rimto, 2013. – 28 p.: iliustr.

Jau beveik trisdešimt metų švedų rašytojo ir dailininko Sveno Nordkvisto (g. 1946) knygos apie dėdulę Petsoną ir katiną Findusą džiugina viso pasaulio vaikus ir kviečia į naujus susitikimus. Ši knygelė kupina spalvingų, smagių iliustracijų. O Findusas, Petsono subartas, kad rytais kelia triukšmą ir neleidžia dėdulei išsimiegoti, išsikrausto gyventi į atskirą nameliuką.

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**

Maketavo **Vilija Kvieskaitė**

Tiražas 1800 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, 11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino *Livonia Print*, Latvija, 2013

Kiti Petsono ir Finduso nuotykių:

– Aš išsikraustau, – valandėlę pasvars-
tęs nutarė Findusas.

Dėdulė išpūtė akis.

– Išsikraustai? – nepatikėjo. – Negi rim-
tai imsi ir išsikraustysi iš namų?

– O ką? Jei neleidi šokinėti lovoje, tada
išsikraustau.

Finduso ketinimai kuo rimčiausi. Juk
katinai turi daryti rytinę mankštą vos
pramerkę akis, kad neapkerpėtų. Jei
Petsonui nepatinka, tai jau jo bėdos. Tik
labai toli kraustytis nesinori, nes aplinkui
šmirinėja lapinas. Be to, ir dėdulei be
katino gyventi nei šis, nei tas. Negi su
vištom košę srėbs?

www.niekorimto.lt Užsuk!)
El. knygynėlyje – geresnės kainos!

